

[A. C. Normann.]

virkning, er det af afgørende vigtighed, at så stor en del af folketinget som muligt står bag den, naturligvis da især under en sådan regering, som ikke selv råder over et flertal.

I det, jeg her har sagt om årsagerne til, at vi måtte lægge så stor vægt på en liberal regerings bevægelsesmuligheder i forhold til de øvrige demokratiske partier, er indeholdt alt, hvad det radikale parti sagde før valget, og alt, hvad vi har handlet efter valget, og heri ligger også svar på det ærede medlem hr. Erik Eriksens forsøg på nu i formiddags at fremstille det, som om det radikale venstre ikke har holdt sine løfter over for befolkningen.

I øvrigt måtte vi sætte et spørgsmålstegn ved selve holdbarheden af en venstre-konservativ regering som følge af den forskel, der er mellem det konservative partis traditionelle og aktuelle synspunkter og de to venstrepartiers indstilling. Den afvigte folketingssamling viser — det tror jeg ikke det ærede medlem hr. Aksel Møller vil benægte — en række klare eksempler på grelle modsætninger her, og det har måske også været forståelsen af de saglige vanskeligheder, der fik det ærede medlem hr. Aksel Møller til over for pressen efter det første besøg hos kongen at udtale sig imod et regeringssamarbejde med det radikale venstre.

Jeg har sagt disse ord om årsagen til, at vi måtte afvise at bidrage til en delvis konservativ regering — denne mulighed, der har afstedkommet så mange funderinger så længe, fordi den bevidst har været holdt åben af partier, der har været interesseret deri — i håb om derved at undgå mytedannelser og også for at undgå en skærpelse af tonen imellem vore partier.

Det kan jo dog ikke være krænkende for de konservative, at vi påberåber os rent saglige grunde for vor stillingtagen, og at der i øvrigt bortset fra det, der umuliggør denne regeringsdannelse, forhåbentlig stadig også vil være en række saglige områder, hvor vi som hidtil kan samarbejde trods den frie og uafhængige stilling, vi fortsat kan glæde os over at stå i til hinanden.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde nogle bemærkninger, der lød lidt frygtindgydende, om den såkaldte hemme-

lige protokol. Jeg tror nu, det er et spøgelse, der er bedst egnet til at skræmme børn med. Jeg tænker mig også, at det ærede medlem i og for sig finder det en selvfølge, at der under slige forhandlinger gøres nogle notater om det, man efterhånden når frem til enighed om, og indholdet af disse notater har den højtærede statsminister gjort rede for i sin regeringserklæring. Alt, hvad der har den mindste interesse, er jo kendt af alle i den danske befolkning. Der er derfor ingen grund til at stille sig op med fordægtige miner og med antydninger om hemmelige aftaler, som måske endog kan have den betydning, at de skal udgøre landets økonomiske grundlov. Jeg tænker mig uden at have spurgt den højtærede statsminister, at den højtærede statsminister, hvis nogen føler sig udsat for den gysen, som denne udtalelse kunne berettige til, måske ville være i stand til at berolige dem til en vis grad.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen gjorde også — og det samme gjorde det ærede medlem hr. Aksel Møller — enkelte bemærkninger om udenrigspolitikken, og jeg forstod begge de to ærede ordførere sådan, at de havde indtryk af, at det radikale venstre ved at indgå i dette samarbejde og stå bag den regeringserklæring, som den højtærede statsminister for nogle dage siden fremsatte i det høje ting, i virkeligheden havde intet mindre end afskrevet det grundlag, hvorpå vi hidtil har ført vor udenrigspolitik.

Der er imidlertid ikke i denne regeringserklæring eller på anden måde givet nogen som helst indikation for en ændring i det radikale venstres stilling til det udenrigspolitiske spørgsmål, og det ville heller ikke være berettiget at uddrage en sådan opfattelse af regeringens erklæring. Vi har hele tiden erkendt, at De Forenede Nationer og NATO er grundlaget for Danmarks udenrigspolitik, et grundlag, der selvfølgelig måtte respekteres. Vi giver ydermere i svaret til Bulganin, som det radikale venstre har godkendt, udtryk for, at den nordatlantiske aftale var grundlaget for Danmarks politik — i forbindelse med FN — men det, der her interesserer ordførerne for de to partier, er jo spørgsmålet om Atlantpagten. Brevet til Bulganin afsendtes før valget. Dette har altså ligget ganske